ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (όγδοο τμήμα)

της 3ης Φεβρουαρίου 2011 *

Στην υπόθεση Τ-584/08,

Cantiere navale De Poli SpA, με έδρα τη Βενετία (Ιταλία), εκπροσωπούμενη αρχικώς από τους A. Abate και R. Longanesi Cattani, στη συνέχεια, από τους A. Abate και A. Franchi, δικηγόρους

προσφεύγουσα,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από την E. Righini, τον C. Urraca Caviedes και τον V. Di Bucci,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

με αντικείμενο αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως 2010/38/ΕΚ της Επιτροπής, της 21ης Οκτωβρίου 2008, σχετικά με την κρατική ενίσχυση C 20/08 (πρώην N 62/08), την οποία προτίθεται να θέσει σε εφαρμογή η Ιταλία μέσω τροποποιήσεως του συστήματος ενισχύσεων N 59/04 σχετικά με προσωρινό αμυντικό μηχανισμό της ναυπηγικής βιομηχανίας (ΕΕ 2010, L 17, σ. 50),

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (όγδοο τμήμα),

συγκείμενο από τους M. E. Martins Ribeiro, πρόεδρο, Σ. Παπασάββα και N. Wahl (εισηγητή), δικαστές,

γραμματέας: N. Rosner, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 16ης Ιουνίου 2010,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Το νομικό πλαίσιο

1 Το άρθρο 1 του κανονισμού (ΕΚ) 659/1999 του Συμβουλίου, της 22ας Μαρτίου 1999, για τη θέσπιση λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του άρθρου [88 ΕΚ] (ΕΕ L 83, σ. 1), ορίζει τα εξής:

«Για τους σκοπούς του παρόντος κανονισμού, νοούνται ως:

[…]

β) "υφιστάμενη ενίσχυση":

i) […] όλες οι ενισχύσεις οι οποίες υφίσταντο πριν από την έναρξη ισχύος της Συνθήκης στο οικείο κράτος μέλος, δηλαδή συστήματα ενισχύσεων και καθεστώτα ατομικών ενισχύσεων που είχαν τεθεί σε εφαρμογή πριν, και εφαρμόζονται ακόμη έπειτα, από την έναρξη ισχύος της Συνθήκης· […]

ii) κάθε εγκεκριμένη ενίσχυση, δηλαδή τα συστήματα ενισχύσεων και οι ατομικές ενισχύσεις που έχουν εγκριθεί από την Επιτροπή ή από το Συμβούλιο·

[…]

v) κάθε ενίσχυση που θεωρείται ως υφιστάμενη ενίσχυση, εφόσον μπορεί να αποδειχθεί ότι όταν τέθηκε σε ισχύ δεν αποτελούσε ενίσχυση, αλλά στη συνέχεια έγινε ενίσχυση λόγω της εξέλιξης της κοινής αγοράς και χωρίς να μεταβληθεί από το κράτος μέλος. Όταν ορισμένα μέτρα μετατρέπονται σε ενισχύσεις λόγω της ελευθερώσεως μιας δραστηριότητας από την κοινοτική νομοθεσία, τα μέτρα αυτά δεν θεωρούνται ως υφιστάμενη ενίσχυση μετά την ταχθείσα ημερομηνία ελευθερώσεως.

γ) "νέα ενίσχυση": κάθε ενίσχυση, δηλαδή τα καθεστώτα ενισχύσεων και οι ατομικές ενισχύσεις οι οποίες δεν αποτελούν υφιστάμενη ενίσχυση, καθώς και οι μεταβολές υφιστάμενων ενισχύσεων·

[…]»

2 Ο κανονισμός (ΕΚ) 794/2004 της Επιτροπής, της 21ης Απριλίου 2004, σχετικά με την εφαρμογή του κανονισμού 659/1999 (ΕΕ L 140, σ. 1), ορίζει, στο άρθρο 4, παράγραφος 1, τα εξής:

«Για τους σκοπούς του άρθρου 1, στοιχείο γ΄, του κανονισμού [...] 659/1999, νοείται ως μεταβολή υφιστάμενης ενίσχυσης κάθε αλλαγή, πλην των τροποποιήσεων καθαρά τυπικού ή διοικητικού χαρακτήρα, που δεν είναι ικανή να επηρεάσει την εκτίμηση του συμβιβάσιμου του εκάστοτε μέτρου ενίσχυσης με την κοινή αγορά, ωστόσο, η αύξηση του αρχικού προϋπολογισμού ενός υφιστάμενου καθεστώτος ενισχύσεων κατά ποσοστό έως 20 % δεν λογίζεται ως μεταβολή υφιστάμενης ενίσχυσης.»

3 Το Συμβούλιο εξέδωσε, βάσει του άρθρου 87, παράγραφος 3, στοιχείο ε΄, ΕΚ, τον κανονισμό (ΕΚ) 1177/2002, της 27ης Ιουνίου 2002, σχετικά με προσωρινό αμυντικό μηχανισμό της ναυπηγικής βιομηχανίας (ΕΕ L 172, σ. 1). Με τον εν λόγω κανονισμό εγκρίθηκε ο ως άνω μηχανισμός με σκοπό την ενίσχυση των εντός της Κοινότητας ναυπηγείων τα οποία είχαν πληγεί σοβαρά από τον αθέμιτο ανταγωνισμό που τους ασκούσαν τα εδρεύοντα στην Κορέα ναυπηγεία (αιτιολογική σκέψη 3 του κανονισμού). Το άρθρο 2, παράγραφοι 2 και 3, του ιδίου κανονισμού όριζε ότι οι άμεσες ενισχύσεις υπέρ ορισμένων συμβάσεων ναυπηγήσεως μπορούν να λογίζονται ως συμβατές με την κοινή αγορά εφόσον οι ενισχύσεις αυτές δεν υπερβαίνουν ποσοστό 6 % της συμβατικής αξίας και εφόσον αυτός ο τομέας της αγοράς έχει υποστεί σοβαρή βλάβη λόγω αθέμιτων κορεατικών πρακτικών.

4 Κατά το άρθρο 3 του κανονισμού 1177/2002, η χορήγηση της ενισχύσεως υπόκειται στην κατά το άρθρο 88 ΕΚ προηγούμενη κοινοποίηση στην Επιτροπή, η οποία οφείλει να την εξετάσει και να εκδώσει απόφαση σύμφωνα με όσα ορίζει ο κανονισμός 659/1999.

5 Το άρθρο 2, παράγραφος 4, καθώς και τα άρθρα 4 και 5 του κανονισμού 1177/2002 έχουν ως εξής:

«*Άρθρο 2*

[…]

4. Ο παρών κανονισμός δεν ισχύει για πλοία που παραδίδονται ύστερα από περισσότερα από τρία έτη από την ημερομηνία υπογραφής της οριστικής σύμβασης. Ωστόσο, η Επιτροπή είναι δυνατόν να δίδει παράταση της τριετούς αυτής διορίας για την παράδοση, εφόσον τούτο θεωρείται αιτιολογημένο από την τεχνική περιπλοκότητα του μεμονωμένου σχετικού ναυπηγικού σχεδίου ή από καθυστερήσεις λόγω απροσδόκητων διακοπών, ουσιαστικού και εύλογου χαρακτήρα, στο πρόγραμμα εργασίας ενός ναυπηγείου, οφειλόμενων σε εξαιρετικές περιστάσεις, απρόβλεπτες και μη σχετιζόμενες με τη ναυπηγική επιχείρηση.

[…]

Άρθρο 4

Ο παρών κανονισμός εφαρμόζεται για τις οριστικές συμβάσεις που υπογράφονται από την έναρξη της ισχύος του έως την εκπνοή της, εξαιρουμένων των οριστικών συμβάσεων που θα έχουν υπογραφεί προτού η Κοινότητα γνωστοποιήσει μέσω της *Επίσημης Εφημερίδας των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* ότι έχει κινήσει διαδικασία επίλυσης διαφορών κατά της Κορέας, ζητώντας διαβουλεύσεις στο πλαίσιο της συμφωνίας του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου για τους κανόνες και τις διαδικασίες επίλυσης διαφορών, καθώς και των οριστικών συμβάσεων που θα υπογραφούν εντός ενός τουλάχιστον μηνός αφότου η Επιτροπή γνωστοποιήσει μέσω της *Επίσημης Εφημερίδας των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* ότι η κινηθείσα διαδικασία επίλυσης της διαφοράς έχει τελεσφορήσει ή έχει ανασταλεί, διότι η Κοινότητα θεωρεί ότι τα συμφωνηθέντα πρακτικά έχουν πράγματι τεθεί σε εφαρμογή.

Άρθρο 5

Ο παρών κανονισμός αρχίζει να ισχύει την τρίτη ημέρα από τη δημοσίευσή του στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* και λήγει στις 31 Μαρτίου 2004.

[…]»

6 Με τον κανονισμό (ΕΚ) 502/2004 του Συμβουλίου, της 11ης Μαρτίου 2004, ο οποίος τροποποίησε τον κανονισμό 1177/2002 (ΕΕ L 81, σ. 6), η οριζόμενη στο άρθρο 5 ημερομηνία λήξεως της ισχύος του κανονισμού 1177/2002 μετατέθηκε στις 31 Μαρτίου 2005.

Ιστορικό της διαφοράς

7 Η προσφεύγουσα, Cantiere navale de Poli SpA, εκμεταλλεύεται ναυπηγείο στη Βενετία (Ιταλία).

8 Στις 15 Ιανουαρίου 2004, η Ιταλική Δημοκρατία κοινοποίησε στην Επιτροπή σύστημα ενισχύσεων με σκοπό την εφαρμογή του κανονισμού 1177/2002 μέσω του άρθρου 4, παράγραφος 153, του legge 350 su disposizioni per la formazione del bilancio annuale e pluriennale dello Stato (legge finanziaria 2004) [νόμου 350 περί διατάξεων σχετικών με την κατάρτιση του ετήσιου και πολυετούς κρατικού προϋπολογισμού (νόμος περί δημοσίων οικονομικών για το έτος 2004)], της 24ης Δεκεμβρίου 2003 (τακτικό συμπλήρωμα στη *GURI* αριθ. 299, της 27ης Δεκεμβρίου 2003, στο εξής: νόμος 350/2003), διάταξη στην οποία ορίζονταν τα εξής:

«Προς τον σκοπό εφαρμογής του [κανονισμού 1177/2002], διατίθεται ποσό 10 εκατομμυρίων ευρώ για το έτος 2004. Με απόφαση του Υπουργού υποδομών και μεταφορών ορίζονται οι λεπτομέρειες χορηγήσεως της ενισχύσεως. Οι διατάξεις του παρόντος σημείου αρχίζουν να παράγουν αποτελέσματα κατόπιν εγκρίσεώς τους από την [Επιτροπή] κατά το άρθρο 88, παράγραφος 3, [ΕΚ].»

9 Η Επιτροπή, με απόφαση της 19ης Μαΐου 2004, σχετικά με το σύστημα ενισχύσεων Ν 59/2004, περί προσωρινού αμυντικού μηχανισμού υπέρ της ναυπηγικής βιομηχανίας, η οποία κοινοποιήθηκε με την ένδειξη C(2004) 1807 (στο εξής: εγκριτική

απόφαση του 2004), ενέκρινε το κοινοποιηθέν σύστημα κρίνοντάς το σύμφωνο με τις διατάξεις του κανονισμού 1177/2002 και συμβατό με την κοινή αγορά (στο εξής: σύστημα του 2004).

10 Η Ιταλική Δημοκρατία, εκτιμώντας ότι το αρχικώς διατεθέν ποσό ύψους 10 εκατομμυρίων ευρώ δεν επαρκούσε για να ικανοποιηθεί το σύνολο των αιτήσεων ενισχύσεως οι οποίες υποβλήθηκαν πριν από τη λήξη της ισχύος του κανονισμού 1177/2002, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 502/2004, γνωστοποίησε, την 1η Φεβρουαρίου 2008, στην Επιτροπή την πρόθεσή της να διαθέσει επιπλέον 10 εκατομμύρια ευρώ για τον προϋπολογισμό του συστήματος του 2004, βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 206, του legge nº 244 su disposizioni per la formazione del bilancio annuale e pluriennale dello Stato (legge finanziaria 2008) [νόμου 244 περί διατάξεων σχετικών με την κατάρτιση του ετήσιου και πολυετούς κρατικού προϋπολογισμού (νόμου περί δημοσίων οικονομικών για το έτος 2008)], της 24ης Δεκεμβρίου 2007 (τακτικό συμπλήρωμα στη *GURI* αριθ. 300, της 28ης Δεκεμβρίου 2007) (στο εξής: κοινοποιηθέν μέτρο).

11 Η Επιτροπή, με έγγραφο της 30ής Απριλίου 2008, ανακοίνωσε στην Ιταλική Δημοκρατία την απόφασή της να κινήσει έναντί της τη διαδικασία του άρθρου 88, παράγραφος 2, ΕΚ όσον αφορά το κοινοποιηθέν μέτρο. Η απόφαση περί κινήσεως της διαδικασίας δημοσιεύτηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* (ΕΕ 2008, C 140, σ. 20). Η Επιτροπή κάλεσε όλα τα ενδιαφερόμενα μέρη να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους εντός μηνός από της ημερομηνίας δημοσιεύσεως. Η προσφεύγουσα, με έγγραφο της 12 Σεπτεμβρίου 2008, υπέβαλε παρατηρήσεις τις οποίες η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη, εκτιμώντας ότι κατατέθηκαν εκπροθέσμως.

12 Στις 21 Οκτωβρίου 2008, η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση 2010/38/ΕΚ σχετικά με την κρατική ενίσχυση C 20/08 (πρώην N 62/08), την οποία προτίθεται να εφαρμόσει η Ιταλία διά τροποποιήσεως του συστήματος N 59/04 περί προσωρινού αμυντικού μηχανισμού υπέρ της ναυπηγικής βιομηχανίας (ΕΕ 2010, L 17, σ. 50) (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), το άρθρο 1 της οποίας ορίζει:

«Η κρατική ενίσχυση που η Ιταλία προτίθεται να χορηγήσει μέσω τροποποίησης του καθεστώτος ενισχύσεων Ν 59/04 όσον αφορά προσωρινό μηχανισμό άμυνας υπέρ της ναυπηγικής βιομηχανίας που συνεπάγεται αύξηση 10 εκατομμυρίων [ευρώ] του προϋπολογισμού του [συστήματος του 2004], είναι ασύμβατη με την κοινή αγορά.

Κατά συνέπεια, αυτή η ενίσχυση δεν μπορεί να χορηγηθεί.»

13 Η Επιτροπή, στην προσβαλλόμενη απόφαση, έκρινε ότι το κοινοποιηθέν μέτρο αποτελούσε νέα ενίσχυση υπό την έννοια του άρθρου 1, στοιχείο γ΄, του κανονισμού 659/1999 και του άρθρου 4 του κανονισμού 794/2004 και ότι η ενίσχυση αυτή δεν μπορούσε να κριθεί συμβατή με την κοινή αγορά, εφόσον ο κανονισμός 1177/2002 είχε πάψει να ισχύει, οπότε δεν μπορούσε πλέον να αποτελεί νομική βάση για τον έλεγχο του κοινοποιηθέντος μέτρου. Η Επιτροπή διευκρίνισε επιπροσθέτως ότι το εν λόγω μέτρο δεν μπορούσε να κριθεί συμβατό με την κοινή αγορά κατ' εφαρμογή του πλαισίου για τις κρατικές ενισχύσεις στη ναυπηγική βιομηχανία (ΕΕ 2003, C 317, σ. 11) και ότι επίσης δεν εμφανιζόταν συμβατό με την κοινή αγορά βάσει οποιασδήποτε άλλης διατάξεως στον τομέα των κρατικών ενισχύσεων.

14 Επιπλέον, η Επιτροπή επισήμανε ότι, μετά την έναρξη της ισχύος του κανονισμού 1177/2002, η Δημοκρατία της Κορέας υπέβαλε στην κρίση του οργάνου επιλύσεως διαφορών (ΟΕΔ) του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου (ΠΟΕ) το ζήτημα της συμφωνίας του εν λόγω κανονισμού με τους κανόνες του ΠΟΕ. Στις 22 Απριλίου 2005, ομάδα πραγματογνωμόνων συσταθείσα από το ΟΕΔ δημοσίευσε έκθεση κατά την οποία ο κανονισμός 1177/2002 και διάφορα εθνικά συστήματα κατ' εφαρμογή του εν λόγω κανονισμού, τα οποία ίσχυαν κατά τον χρόνο που ο ΠΟΕ επελήφθη της διαφοράς κατόπιν ενεργειών της Δημοκρατίας της Κορέας, παραβίαζαν ορισμένους κανόνες του ΠΟΕ. Στις 20 Ιουνίου 2005, το ΟΕΔ ενέκρινε την έκθεση της ομάδας πραγματογνωμόνων, η οποία συνιστούσε στην Κοινότητα να προσαρμόσει τον κανονισμό 1177/2002 και τα κατ' εφαρμογή αυτού εθνικά συστήματα στις υποχρεώσεις τις οποίες αυτή υπέχει από τις συμφωνίες στο πλαίσιο του ΠΟΕ.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

15 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του νυν Γενικού Δικαστηρίου στις 30 Δεκεμβρίου 2008, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

16 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

17 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

18 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Γενικό Δικαστήριο (όγδοο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία και, στο πλαίσιο λήψεως μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας κατά το άρθρο 64 του Κανονισμού Διαδικασίας, κάλεσε τους διαδίκους να εκθέσουν τις απόψεις τους επί της σκοπιμότητας συνενώσεως της εκδικαζόμενης υποθέσεως με την υπόθεση Τ-3/09, στο πλαίσιο της οποίας η Ιταλική Δημοκρατία άσκησε προσφυγή με το ίδιο αντικείμενο. Κατόπιν υποβολής των παρατηρήσεων των διαδίκων, οι οποίοι δεν προέβαλαν αντίρρηση επ' αυτού, αποφασίστηκε με την από 2 Ιουνίου 2010 διάταξη του προέδρου του ογδόου τμήματος η κατά το άρθρο 50 του Κανονισμού Διαδικασίας συνένωση των ως άνω υποθέσεων προς διευκόλυνση της προφορικής διαδικασίας.

19 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 16ης Ιουνίου 2010.

Σκεπτικό

20 Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα προβάλλει πέντε λόγους ακυρώσεως αντλούμενους, αντιστοίχως, από παράβαση του κανονισμού 1177/2002, εσφαλμένη εκτίμηση του κοινοποιηθέντος μέτρου, το εν προκειμένω απρόσφορο της συστάσεως του ΟΕΔ της 20ής Ιουνίου 2005, παράβαση του άρθρου 253 ΕΚ και παραβίαση των αρχών της χρηστής διοικήσεως, της εκατέρωθεν ακροάσεως και του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως ο οποίος αντλείται από παράβαση του κανονισμού 1177/2002, του άρθρου 253 ΕΚ και παραβίαση των αρχών της ίσης μεταχειρίσεως και της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης

Επιχειρήματα των διαδίκων

21 Στο πλαίσιο του εξεταζόμενου λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή παραβίασε τις αρχές που διέπουν τη διαχρονική εφαρμογή των κανόνων δικαίου. Στην απόφαση της Επιτροπής προκλήθηκε σύγχυση μεταξύ του διαστήματος κατά το οποίο ίσχυε ο κανονισμός 1177/2002 και αυτού κατά το οποίο είχε εφαρμογή ο ίδιος κανονισμός. Ειδικότερα, η Επιτροπή υποχρεώθηκε να εφαρμόσει τον εν λόγω κανονισμό σε καταστάσεις διαμορφωθείσες προ της ημερομηνίας λήξεως

της ισχύος του, δηλαδή προ της 31ης Μαρτίου 2005, στον βαθμό που οι καταστάσεις αυτές διαμορφώθηκαν από νομικής απόψεως κατά τον χρόνο κατά τον οποίο ίσχυε ο κανονισμός 1177/2002. Σε αυτό το πλαίσιο, η προσφεύγουσα εκτιμά ότι η περιλαμβανόμενη στην αιτιολογική σκέψη 34 της προσβαλλομένης αποφάσεως αιτιολογία είναι ελλιπής. Η προσφεύγουσα κάνει επίσης μνεία του άρθρου 4 του κανονισμού 1177/2002 και της αποφάσεως C(2008) 4356 της Επιτροπής, της 8ης Αυγούστου 2008, σχετικά με τις ενισχύσεις N 68/2008 και N 69/2008 – Ιταλία (παράταση της τριετούς προθεσμίας παραδόσεως δεξαμενόπλοιων τα οποία ναυπηγούνται στο ναυπηγείο Giacalone), στην οποία η Επιτροπή προέβη σε εφαρμογή του κανονισμού 1177/2002 μετά την 31η Μαρτίου 2005.

22 Επιπλέον, η προσφεύγουσα διατείνεται ότι η Επιτροπή, στην προσβαλλόμενη απόφαση, παραβίασε την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως, καθόσον όσες επιχειρήσεις αποκλείστηκαν από την πρόσβαση στο εξεταζόμενο με την απόφαση αυτή σύστημα ενισχύσεων είχαν συνάψει και αυτές αντίστοιχες συμβάσεις πωλήσεως υπό το κράτος των ίδιων οικονομικών συνθηκών και του ίδιου κανονιστικού πλαισίου –δηλαδή προ της 31ης Μαρτίου 2005, προκειμένου να αντιμετωπίσουν τον αθέμιτο ανταγωνισμό των κορεατικών επιχειρήσεων– με όσες επιχειρήσεις υπήχθησαν στο σύστημα ενισχύσεων κατ' εφαρμογή της εγκριτικής αποφάσεως του 2004. Η μόνη διαφορά μεταξύ των ως άνω επιχειρήσεων συνίσταται στο ότι, λόγω δημοσιονομικών αναγκών, η Ιταλική Κυβέρνηση προέβη, μετά την 31η Μαρτίου 2005, σε εκ νέου χρηματοδότηση του συστήματος του 2004.

23 Η Επιτροπή παραβίασε επίσης την αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης καθόσον αυθαιρέτως στηρίχθηκε στην παραδοχή ότι το υπό κρίση μέτρο κοινοποιήθηκε εκπροθέσμως. Δεδομένου ότι ο κανονισμός 1177/2002 δεν όριζε προθεσμία εντός της οποίας έπρεπε να διενεργηθούν οι κοινοποιήσεις των μέτρων ενισχύσεως και λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι η προσφεύγουσα είχε συνάψει προ της 31ης Μαρτίου 2005 συμβάσεις πληρούσες τις ουσιαστικές προϋποθέσεις τις οποίες έτασσε ο εν λόγω κανονισμός, η Επιτροπή δεν ήταν δυνατό να αρνηθεί την έγκριση του κοινοποιηθέντος μέτρου χωρίς να έλθει σε αντίθεση με τις εύλογες προσδοκίες της προσφεύγουσας.

24 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει επίσης ότι η Επιτροπή δεν διευκρίνισε κατά ποιον τρόπο η επίτευξη των σκοπών του κανονισμού 1177/2002 συμβιβάζεται με το γεγονός ότι η Ιταλική Κυβέρνηση αδυνατούσε στην πράξη να κοινοποιήσει, αυθημερόν κατά την ημερομηνία λήξεως της ισχύος του εν λόγω κανονισμού, τις ενισχύσεις σε

σχέση με συμβάσεις οι οποίες δεν γνώριζε πότε θα συναφθούν, οπότε δεν μπορούσαν να περιέλθουν σε γνώση της, επειδή ο κανονισμός 1177/2002 όριζε ότι η δυνατότητα προς σύναψη ισχύει έως την 31η Μαρτίου 2005.

25 Επιπλέον, η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι ούτε το καθιερούμενο από τη Συνθήκη σύστημα ελέγχου των κρατικών ενισχύσεων ούτε ο κανονισμός 1177/2002 ορίζουν προθεσμία εντός της οποίας πρέπει να διενεργηθούν οι κατά το άρθρο 88, παράγραφος 3, ΕΚ κοινοποιήσεις των μέτρων ενισχύσεως.

26 Ειδικότερα, οι ιταλικές αρχές είναι αποκλειστικώς αρμόδιες, κατ' εφαρμογή της αρχής της επικουρικότητας, να επιλέξουν την ημερομηνία κοινοποιήσεως μέτρου ενισχύσεως δεδομένης της γνώσεως που διαθέτουν ως προς τα απαιτούμενα για την εφαρμογή του κανονισμού 1177/2002 κονδύλια και λαμβανομένων υπόψη των συνήθων διαδικασιών για την ψήφιση του προϋπολογισμού. Καθίσταται εμφανές ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη συγχέοντας και ταυτίζοντας την ημερομηνία λήξεως της ισχύος του κανονισμού 1177/2002, δηλαδή την 31η Μαρτίου 2005, με την προθεσμία η οποία είχε ταχθεί στα κράτη μέλη για τη ρύθμιση της χρηματοδοτήσεως υπέρ συστήματος ενισχύσεων.

27 Η Επιτροπή ζητεί την απόρριψη του λόγου ακυρώσεως.

Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου

28 Όσον αφορά την αιτίαση κατά την οποία η περιεχόμενη στην αιτιολογική σκέψη 34 της προσβαλλομένης αποφάσεως αιτιολογία είναι ανεπαρκής, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, η επιβαλλόμενη από το άρθρο 253 ΕΚ αιτιολογία πρέπει να είναι προσαρμοσμένη στη φύση της σχετικής πράξεως και να εκθέτει κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο τη συλλογιστική του κοινοτικού οργάνου που εξέδωσε την πράξη, ώστε να παρέχεται η δυνατότητα, αφενός, στους ενδιαφερόμενους να λάβουν γνώση της δικαιολογητικής βάσεως του μέτρου και, αφετέρου, στο αρμόδιο δικαιοδοτικό όργανο να ασκήσει τον έλεγχό του. Η υποχρέωση αιτιολογήσεως πρέπει να εκτιμάται σε συνάρτηση με τις περιστάσεις της συγκεκριμένης υποθέσεως, και

ιδίως με το περιεχόμενο της πράξεως, τη φύση της παρατιθέμενης αιτιολογίας και το συμφέρον που ενδέχεται να έχουν οι αποδέκτες της πράξεως, ή άλλα πρόσωπα τα οποία η πράξη αφορά άμεσα και ατομικά, να λάβουν εξηγήσεις. Στην αιτιολογία δεν απαιτείται να προσδιορίζονται όλα τα κρίσιμα πραγματικά και νομικά στοιχεία, καθόσον το ζήτημα αν η αιτιολογία μιας πράξεως ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις του άρθρου 230 ΕΚ πρέπει να εκτιμάται με γνώμονα όχι μόνον το περιεχόμενο της πράξεως αυτής, αλλά και το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται και το σύνολο των νομικών κανόνων που διέπουν το οικείο ζήτημα (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 1ης Ιουλίου 2008, C-341/06 P και C-342/06 P, Chronopost κατά UFEX κ.λπ., Συλλογή 2008, σ. I-4777, σκέψη 88 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

29 Στην υπό κρίση διαφορά, η Επιτροπή, στις αιτιολογικές σκέψεις 33 και 34 της προσβαλλομένης αποφάσεως, εξήγησε για ποιους λόγους έκρινε ότι η νομολογία την οποία επικαλέστηκε η Ιταλική Κυβέρνηση στερούνταν σημασίας για να επιλυθεί το ζήτημα εάν η Ιταλική Κυβέρνηση είχε θεμελιώσει δικαιολογημένη εμπιστοσύνη ως προς το συμβατό του κοινοποιηθέντος μέτρου με την κοινή αγορά.

30 Η αιτιολογία, η οποία ελλείπει κατά τις ως άνω αιτιάσεις, είναι διατυπωμένη στις αιτιολογικές σκέψεις 11, 25 και 26 της προσβαλλομένης αποφάσεως, στις οποίες εκτίθεται ο λόγος για τον οποίο η Επιτροπή έκρινε ότι ο κανονισμός 1177/2002 δεν εφαρμοζόταν επί του κοινοποιηθέντος μέτρου, επειδή δηλαδή ο κανονισμός αυτός είχε πάψει να ισχύει.

31 Στη συνέχεια, όσον αφορά το κατά πόσον η προσέγγιση της Επιτροπής είναι βάσιμη, είναι αναντίρρητο ότι η Επιτροπή, στην προσβαλλόμενη απόφαση, έκρινε ότι ο κανονισμός 1177/2002 δεν μπορούσε να αποτελέσει νομική βάση για τον έλεγχο του κοινοποιηθέντος μέτρου, εφόσον αυτός είχε πάψει να ισχύει την 31η Μαρτίου 2005 (αιτιολογικές σκέψεις 11, 25 και 26 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

32 Όσον αφορά τη διαχρονική εφαρμογή των κανόνων δικαίου ελλείψει μεταβατικών διατάξεων, επιβάλλεται, εν προκειμένω, η διάκριση μεταξύ κανόνων περί αρμοδιότητας και κανόνων ουσιαστικού δικαίου.

33 Όσον αφορά τους κανόνες που διέπουν την αρμοδιότητα των οργάνων της Ένωσης, από τη νομολογία προκύπτει ότι η διάταξη που συνιστά τη νομική βάση μιας πράξεως και παρέχει στο όργανο της Ένωσης εξουσία προς έκδοση της εν λόγω πράξεως πρέπει να ισχύει κατά τον χρόνο εκδόσεώς της (βλ., υπ' αυτή την έννοια, απόφαση του Δικαστηρίου της 4ης Απριλίου 2000, C-269/97, Επιτροπή κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2000, σ. I-2257, σκέψη 45).

34 Εν προκειμένω, το άρθρο 88 ΕΚ αποτελεί τη νομική βάση η οποία παρέχει στην Επιτροπή την αρμοδιότητα να εκδίδει αποφάσεις στον τομέα των κρατικών ενισχύσεων και της παρέχει επί μονίμου βάσεως, από το έτος 1968 και εντεύθεν, την εξουσία να αποφαίνεται επί του συμβατού μέτρων ενισχύσεως με την κοινή αγορά υπό το πρίσμα του άρθρου 87 ΕΚ.

35 Όσον αφορά τους κανόνες ουσιαστικού δικαίου, αυτοί εφαρμόζονται από της ενάρξεως της ισχύος τους στα μελλοντικά αποτελέσματα καταστάσεως δημιουργηθείσας υπό το κράτος προγενέστερων ρυθμίσεων. Κατά συνέπεια, οι κανόνες ουσιαστικού δικαίου δεν εφαρμόζονται σε αποτελέσματα τα οποία κατέστησαν οριστικά προ της ενάρξεως της ισχύος των κανόνων αυτών, εκτός και εάν πληρούνται οι εξαιρετικού χαρακτήρα προϋποθέσεις για την αναδρομική εφαρμογή τους (βλ., υπ' αυτή την έννοια, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 14 Απριλίου 1970, 68/69, Brock, Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 293, σκέψη 6· της 29ης Ιανουαρίου 2002, C-162/00, Pokrzeptowicz-Meyer, Συλλογή 2002, σ. I-1049, σκέψη 49, και της 24ης Σεπτεμβρίου 2002, C-74/00 P και C-75/00 P, Falck και Acciaierie di Bolzano κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. I-7869, σκέψη 119· αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 14ης Φεβρουαρίου 2007, T-435/04, Simões Dos Santos κατά ΓΕΕΑ, Συλλογή Υπ.Υπ. 2007, σ. I-A-2-61 και II-A-2-427, σκέψη 100, και της 12ης Σεπτεμβρίου 2007, T-25/04, González y Díez κατά Επιτροπής, Συλλογή 2007, σ. II-3121, σκέψη 70).

36 Όσον αφορά τις κοινοποιηθείσες πλην όμως μη καταβληθείσες ενισχύσεις, στο πλαίσιο του ισχύοντος στην Ένωση συστήματος ελέγχου των κρατικών ενισχύσεων, η ημερομηνία κατά την οποία τα αποτελέσματα της προβλεπόμενης ενισχύσεως καθίστανται οριστικά συμπίπτει με αυτήν κατά την οποία η Επιτροπή εκδίδει την απόφασή της επί του συμβατού της εν λόγω ενισχύσεως με την κοινή αγορά. Ειδικότερα, οι κανόνες, οι αρχές και τα κριτήρια εκτιμήσεως του συμβατού των κρατικών ενισχύσεων που ισχύουν κατά την ημερομηνία κατά την οποίαν η Επιτροπή εκδίδει την απόφασή της μπορεί, κατ' αρχήν, να θεωρηθεί ότι προσαρμόζονται καλύτερα στο πλαίσιο του ανταγωνισμού (απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Δεκεμβρίου 2008, C-334/07 P, Επιτροπή κατά Freistaat Sachsen, Συλλογή 2008, σ. I-9465, σκέψεις 50 έως 53). Η διαπίστωση αυτή οφείλεται στο γεγονός ότι από την επίμαχη ενίσχυση

δεν μπορούν να προκύψουν πλεονεκτήματα ή μειονεκτήματα σε σχέση με την κοινή αγορά παρά μόνο κατά την ημερομηνία κατά την οποία η Επιτροπή αποφασίζει να την εγκρίνει ή να την απαγορεύσει.

37 Αντιθέτως, όσον αφορά τις παρανόμως χορηγηθείσες ενισχύσεις χωρίς προηγούμενη κοινοποίηση, οι εφαρμοστέοι κανόνες ουσιαστικού δικαίου είναι αυτοί οι οποίοι ίσχυαν κατά τον χρόνο της χορηγήσεως της ενισχύσεως, εφόσον τα απορρέοντα από την εν λόγω ενίσχυση πλεονεκτήματα και μειονεκτήματα προέκυψαν διαρκούσης της περιόδου κατά την οποία χορηγήθηκε η επίμαχη ενίσχυση (απόφαση του Πρωτοδικείου της 15ης Απριλίου 2008, Τ-348/04, SIDE κατά Επιτροπής, Συλλογή 2008, σ. II-625, σκέψεις 58 έως 60).

38 Εξ αυτού έπεται ότι, εν προκειμένω, δεν πρέπει να προσαφθεί στην Επιτροπή ότι παρέλειψε να εφαρμόσει τον κανονισμό 1177/2002, αφού η σχετική ενίσχυση είχε μεν κοινοποιηθεί, πλην όμως δεν καταβλήθηκε. Ειδικότερα, τα απορρέοντα από το κοινοποιηθέν μέτρο πλεονεκτήματα και τα μειονεκτήματα σε σχέση με την κοινή αγορά δεν ήταν πρακτικώς δυνατό να προκύψουν προ της εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως η οποία είναι μεταγενέστερη της ημερομηνίας λήξεως της ισχύος του κανονισμού 1177/2002, δηλαδή της 31ης Μαρτίου 2005.

39 Το επιχείρημα ότι το άρθρο 4 του κανονισμού 1177/2002 όριζε ότι αυτός εφαρμόζεται επί συμβάσεων συναφθεισών προ της 31ης Μαρτίου 2005 δεν αποδυναμώνει τη διαπίστωση κατά την οποία ο κανονισμός 1177/2002 δεν εφαρμόζεται επί του κοινοποιηθέντος μέτρου. Ειδικότερα, το άρθρο 4 του κανονισμού 1177/2002 προσδιορίζει, όπως ακριβώς και το άρθρο 2 αυτού, τις προϋποθέσεις που πρέπει να πληρούνται προκειμένου η Επιτροπή να εκδώσει, κατ' εφαρμογή του κανονισμού αυτού, απόφαση με την οποία η επίμαχη ενίσχυση κηρύσσεται συμβατή με την κοινή αγορά. Εντούτοις, η διαχρονική εφαρμογή του εν λόγω κανονισμού διέπεται από το άρθρο 5 αυτού και από τις εκτιθέμενες στις σκέψεις 33 έως 36 ανωτέρω αρχές.

40 Βεβαίως, το γεγονός ότι η ημερομηνία με βάση την οποία καθορίζονται οι εφαρμοστέοι κανόνες ουσιαστικού δικαίου συμπίπτει, όσον αφορά κοινοποιηθείσα πλην όμως μη καταβληθείσα ενίσχυση, με την εκ μέρους της Επιτροπής έκδοση αποφάσεως επί του συμβατού της ως άνω ενισχύσεως, συνεπάγεται ότι το εν λόγω όργανο δύναται, προσαρμόζοντας αναλόγως τη διάρκεια του ελέγχου του κοινοποιηθέντος

μέτρου ενισχύσεως, να προκαλέσει την εφαρμογή κανόνα ουσιαστικού δικαίου ο οποίος άρχισε να ισχύει κατόπιν της κοινοποιήσεως του εξεταζόμενου μέτρου στην Επιτροπή. Εντούτοις, το ενδεχόμενο αυτό, το οποίο δεν συντρέχει στην προκειμένη περίπτωση, δεδομένου ότι το επίμαχο μέτρο κοινοποιήθηκε μετά την ημερομηνία λήξεως της ισχύος του κανονισμού 1177/2002, δεν επιτρέπεται να δικαιολογεί παρέκκλιση από την αρχή κατά την οποία οι νέοι κανόνες ουσιαστικού δικαίου διέπουν, από της ενάρξεως της ισχύος αυτών, όλα τα μελλοντικά αποτελέσματα καταστάσεων διαμορφωθεισών υπό το κράτος παλαιότερων ρυθμίσεων.

41 Συναφώς, προσήκει να επισημανθεί ότι η δυνατότητα της Επιτροπής να επιλέξει μεταξύ του νέου κανόνα ή του προϊσχύσαντος κανόνα υπόκειται σε όρια και αντισταθμίζεται, αφενός, από το γεγονός ότι τα κράτη μέλη διαθέτουν διακριτική ευχέρεια ως προς την επιλογή της ημερομηνίας κατά την οποία πρόκειται να κοινοποιήσουν τα μέτρα ενισχύσεως και, αφετέρου, από το γεγονός ότι το άρθρο 4 του κανονισμού 659/1999 καλεί την Επιτροπή, κατ' εφαρμογή της αρχής της χρηστής διοικήσεως, να ενεργήσει με επιμέλεια (βλ., υπ' αυτή την έννοια και κατ' αναλογία, απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Νοεμβρίου 2004, Τ-176/01, Ferriere Nord κατά Επιτροπής, Συλλογή 2004, σ. II-3931, σκέψη 62 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

42 Το γεγονός ότι τα κράτη μέλη, προκειμένου να τύχουν της εφαρμογής του κανονισμού 1177/2002, υποχρεούνταν να κοινοποιήσουν τα προβλεφθέντα μέτρα ενισχύσεως προ της λήξεως της ισχύος του εν λόγω κανονισμού και προ της υπογραφής όλων των επιλέξιμων προς ενίσχυση συμβάσεων δεν είναι ικανό να ανατρέψει την εφαρμογή των αρχών οι οποίες διέπουν τη διαχρονική εφαρμογή των κανόνων ουσιαστικού δικαίου στο ισχύον στην Ένωση σύστημα ελέγχου των κρατικών ενισχύσεων. Ειδικότερα, εγγενές χαρακτηριστικό του συστήματος προληπτικού ελέγχου των μέτρων κρατικής ενισχύσεως είναι οι σχετικές κοινοποιήσεις να περιλαμβάνουν υποχρεωτικώς εκτιμήσεις ως προς το συνολικό ποσό των προβλεπόμενων ενισχύσεων. Τούτο ισχύει ιδιαίτερα επί μέτρων τα οποία συνδέονται με ενισχύσεις λειτουργικού χαρακτήρα, όπως οι επίδικες.

43 Επιπλέον, το επιχείρημα κατά το οποίο η Επιτροπή εφάρμοσε τον κανονισμό 1177/2002 μετά την 31η Μαρτίου 2005 προκειμένου να εγκρίνει αίτημα παρατάσεως της προθεσμίας παραδόσεως δεν αποδυναμώνει τη διαπίστωση κατά την οποία ο κανονισμός 1177/2002 δεν εφαρμόζεται επί του κοινοποιηθέντος μέτρου. Αφενός, είναι σκόπιμο να τονισθεί ότι η εκ μέρους της Επιτροπής ερμηνεία και εφαρμογή των

κανόνων δικαίου σε καμία περίπτωση δεν δεσμεύει το Γενικό Δικαστήριο. Αφετέρου, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η απόφαση της οποίας κάνει μνεία η προσφεύγουσα (βλ. σκέψη 21 ανωτέρω) αφορά, σε αντίθεση με την επίδικη στην υπό κρίση διαφορά απόφαση, κατάσταση διαμορφωθείσα υπό το κράτος νομικού πλαισίου τα οριστικά αποτελέσματα του οποίου ανάγονται σε χρόνο προγενέστερο της 31ης Μαρτίου 2005 και επήλθαν διά της εγκριτικής αποφάσεως του 2004.

44 Όσον αφορά το επιχείρημα το οποίο αντλείται από παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως, πρέπει να τονιστεί ότι αυτό στερείται προδήλως ερείσματος. Το γεγονός ότι ο κανονισμός 1177/2002 δεν εφαρμόζεται επί του κοινοποιηθέντος μέτρου απορρέει από εφαρμογή κανόνα δικαίου και όχι από άσκηση διακριτικής ευχέρειας. Ως εκ τούτου, ο λόγος για τον οποίο οι εμπίπτουσες στο πεδίο εφαρμογής του κοινοποιηθέντος μέτρου συμβάσεις δεν υπάγονται στις χορηγούμενες κατ' εφαρμογή του κανονισμού 1177/2002 ενισχύσεις οφείλεται απλώς και μόνο στον προσωρινό χαρακτήρα του εν λόγω κανονισμού καθώς και στην παράλειψη κοινοποιήσεως εκ μέρους της Ιταλικής Δημοκρατίας, με συνέπεια να ληφθεί απόφαση από την Επιτροπή προ της λήξεως της ισχύος του ίδιου κανονισμού.

45 Όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας κατά το οποίο η Επιτροπή παραβίασε την αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, προσήκει να επισημανθεί ότι ο κανονισμός 1177/2002 δεν περιλαμβάνει διατάξεις που να απαλλάσσουν τα κράτη μέλη από την υποχρέωση κοινοποιήσεως δυνάμει του άρθρου 88, παράγραφος 3, ΕΚ, ούτε διατάξεις που να τροποποιούν τον ορισμό συναφών εννοιών, όπως η έννοια του όρου «μεταβολή υφιστάμενης ενισχύσεως». Αντιθέτως, η εφαρμογή του κανονισμού αυτού εξαρτάται από την τήρηση των διατάξεων του άρθρου 88 ΕΚ και του κανονισμού 659/1999. Ως εκ τούτου, ουδόλως μπορούσε να θεμελιωθεί δικαιολογημένη εμπιστοσύνη με βάση την εκδοθείσα κατ' εφαρμογή του κανονισμού 1177/2002 εγκριτική απόφαση του 2004 σε σχέση με ζητήματα διαφορετικά από όσα αυτή ρητώς ρύθμιζε, δηλαδή τη δυνατότητα της Ιταλικής Δημοκρατίας να χορηγήσει ενισχύσεις συνολικού ύψους 10 εκατομμυρίων ευρώ.

46 Κατόπιν των ανωτέρω και ελλείψει μεταβατικών διατάξεων με τις οποίες να διευρύνεται το διαχρονικό πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1177/2002, επιβάλλεται η απόρριψη του πρώτου λόγου ακυρώσεως, στο σύνολό του.

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως ο οποίος αντλείται από εσφαλμένη εκτίμηση του κοινοποιηθέντος μέτρου

Επιχειρήματα των διαδίκων

47 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, πρώτον, ότι η Επιτροπή δεν είχε την αρμοδιότητα να εξετάσει το συμβατό του κοινοποιηθέντος μέτρου με την κοινή αγορά, δεδομένου ότι αυτή η απαίτηση περί συμβατού δεν ισχύει έναντι του κανονισμού 1177/2002. Ειδικότερα, ο εν λόγω κανονισμός έχει, κατ' αυτήν, εκδοθεί λόγω επείγουσας καταστάσεως στην αγορά, περίπτωση που εμπίπτει στην αρμοδιότητα του Συμβουλίου κατ' εφαρμογή του άρθρου 87, παράγραφος 3, στοιχείο ε', ΕΚ.

48 Συναφώς, εκτιμά ότι η αποστολή της Επιτροπής, στο πλαίσιο της εκτιμήσεως του συμβατού μέτρων ενισχύσεως υπό το πρίσμα των παρεκκλίσεων τις οποίες μπορεί να εισάγει το Συμβούλιο δυνάμει του άρθρου 87, παράγραφος 3, στοιχείο ε', ΕΚ, περιορίζεται στην εξακρίβωση της τηρήσεως των τασσόμενων από το Συμβούλιο προϋποθέσεων, η οποία διασφαλίζεται εν προκειμένω.

49 Δεύτερον, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι κακώς η Επιτροπή στηρίχθηκε στο άρθρο 4, παράγραφος 2, του κανονισμού 794/2004 προκειμένου να συναγάγει ότι το κοινοποιηθέν μέτρο συνιστά νέα ενίσχυση. Συναφώς, εκτιμά ότι ο κανονισμός 1177/2002 αποτελεί κανόνα ανώτερης τυπικής ισχύος από τον κανονισμό 794/2004. Ως εκ τούτου, ο τελευταίος αυτός κανονισμός δεν επιτρέπεται να περιορίζει την εφαρμογή του κανονισμού 1177/2002. Αντιθέτως, ο κανονισμός 794/2004 πρέπει να ερμηνεύεται υπό το πρίσμα του σκοπού του κανονισμού 1177/2002, ο οποίος συνίσταται στη στήριξη των εντός της Ένωσης ναυπηγείων έναντι του αθέμιτου ανταγωνισμού των κορεατικών επιχειρήσεων.

50 Τρίτον, η προσφεύγουσα αμφισβητεί το βάσιμο της περιεχόμενης στην αιτιολογική σκέψη 23 της προσβαλλομένης αποφάσεως αιτιολογίας κατά την οποία «αυξήσεις

του προϋπολογισμού ενός εγκεκριμένου καθεστώτος (διαφορετικές από περιθωριακές αυξήσεις, μικρότερες του 20 %) έχουν αναπόφευκτα επίπτωση στον ανταγωνισμό, αφού επιτρέπουν στο κράτος μέλος να χορηγήσει ενίσχυση ανώτερη από εκείνη που αρχικώς είχε εγκριθεί». Κατ' αυτήν, το κοινοποιηθέν μέτρο δεν μπορούσε να έχει επιπτώσεις στον ανταγωνισμό, αφού τέτοιες επιπτώσεις επήλθαν μεταγενεστέρως, κατά τον χρόνο δηλαδή που οι επιχειρηματίες συνήψαν, μετά την έκδοση του κανονισμού 1177/2002, «συμβάσεις ναυπηγήσεως» έως το έτος 2005.

51 Κατά την προσφεύγουσα, το γεγονός ότι τα κορεατικά ναυπηγεία υπέστησαν βλάβη αποτελεί στοιχείο στερούμενο λυσιτέλειας, επειδή αυτό ακριβώς το στοιχείο συνιστά τον σκοπό του κανονισμού 1177/2002. Επιπλέον, το κοινοποιηθέν μέτρο δεν είχε ως συνέπεια την πραγματική αύξηση του προϋπολογισμού μιας «υφιστάμενης ενισχύσεως», δεδομένου ότι οι εμπίπτουσες στο κοινοποιηθέν μέτρο συμβάσεις ουδέποτε υπήχθησαν στο επίμαχο σύστημα ενισχύσεων.

52 Τέταρτον, η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι η εκ νέου χρηματοδότηση την οποία διενήργησε η Ιταλική Κυβέρνηση, αυτή δηλαδή που αποτέλεσε αντικείμενο του κοινοποιηθέντος μέτρου, πρέπει να εκληφθεί ως ευθεία συνέπεια της εφαρμογής του κανονισμού 502/2004, με τον οποίο παρατάθηκε η ισχύς του κανονισμού 1177/2002 και δημιουργήθηκε ανάγκη για περαιτέρω χρηματοδότηση. Ως εκ τούτου, είναι εσφαλμένη η διαπίστωση ότι το κοινοποιηθέν μέτρο συνιστά νέο σύστημα διακριτό από αυτό το οποίο αφορούσε η εγκριτική απόφαση του 2004.

53 Η Επιτροπή αμφισβητεί τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας.

54 Όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας κατά το οποίο το κοινοποιηθέν μέτρο δεν μπορούσε να έχει επιπτώσεις στον ανταγωνισμό, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι είναι απαράδεκτο. Κατά την Επιτροπή, ενώ με το εισαγωγικό δικόγραφο προβάλλεται παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 2, στοιχείο α΄, του κανονισμού 794/2004, στο υπόμνημα απαντήσεως προβάλλονται αιτιάσεις κατά της μη διαπιστώσεως κινδύνου τυχόν επιπτώσεων στον ανταγωνισμό και, κατά συνέπεια, κατά του ότι ελλείπει μια από τις προϋποθέσεις του άρθρου 87, παράγραφος 1, ΕΚ. Πρόκειται, επομένως, περί

νέου λόγου ακυρώσεως ο οποίος δεν πληροί όσα επιτάσσουν οι συνδυασμένες διατάξεις του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ΄, και του άρθρου 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας.

Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου

55 Επιβάλλεται προκαταρκτικώς η απόρριψη της προτεινόμενης από την Επιτροπή ενστάσεως απαραδέκτου. Ειδικότερα, μολονότι η προσφεύγουσα, στο εισαγωγικό δικόγραφο, προέβαλε κυρίως, προς στήριξη του εξεταζόμενου λόγου ακυρώσεως, ότι, σύμφωνα με την ιεραρχία των εφαρμοζόμενων κανόνων δικαίου, το άρθρο 4, παράγραφος 2, του κανονισμού 794/2004 δεν μπορούσε να εφαρμοστεί επί του κοινοποιηθέντος μέτρου, εντούτοις προέβαλε επίσης το επιχείρημα ότι το κοινοποιηθέν μέτρο δεν ήταν ικανό να αλλοιώσει τις συνθήκες του ανταγωνισμού.

56 Εξ αυτού έπεται ότι το σύνολο των προβαλλόμενων από την προσφεύγουσα επιχειρημάτων στο πλαίσιο του εξεταζόμενου λόγου ακυρώσεως πρέπει να κριθούν παραδεκτά.

57 Όσον αφορά το βάσιμο του λόγου ακυρώσεως, πρέπει εκ προοιμίου να απορριφθεί το επιχείρημα κατά το οποίο ο κανονισμός 1177/2002 είχε ως συνέπεια να αφαιρεθεί από την Επιτροπή η αρμοδιότητα εξετάσεως του συμβατού του κοινοποιηθέντος μέτρου με την κοινή αγορά.

58 Πρώτον, η σχετική αρμοδιότητα της Επιτροπής είναι κατοχυρωμένη από τη Συνθήκη ΕΚ και δεν επιτρέπεται να θιγεί διά κανονισμού.

59 Δεύτερον, όπως διαπιστώθηκε στο πλαίσιο εξετάσεως του πρώτου λόγου ακυρώσεως, ο κανονισμός 1177/2002 δεν εφαρμοζόταν επί του κοινοποιηθέντος μέτρου.

60 Τρίτον, έστω και εάν γίνει δεκτό ότι ο κανονισμός 1177/2202 εφαρμόζεται επί του κοινοποιηθέντος μέτρου, είναι σκόπιμο να τονισθεί ότι ο κανονισμός 1177/2002 έχει εκδοθεί κατ' εφαρμογή του άρθρου 87, παράγραφος 3, στοιχείο ε', ΕΚ. Κατά συνέπεια, οι εμπίπτουσες σε αυτόν ενισχύσεις αποτελούν μία μόνο κατηγορία ενισχύσεων οι οποίες «δύνανται να θεωρηθούν ότι συμβιβάζονται με την κοινή αγορά». Το άρθρο 2, παράγραφος 1, του κανονισμού 1177/2002 αναπαράγει πιστά αυτή τη διατύπωση.

61 Συνεπώς, οι ενισχύσεις αυτές μπορούν μεν να λογισθούν συμβατές με την κοινή αγορά, πλην όμως αυτό δεν σημαίνει οπωσδήποτε ότι είναι πράγματι συμβατές (βλ., υπ' αυτή την έννοια, απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Οκτωβρίου 1996, C-311/94, IJssel-Vliet, Συλλογή 1996, σ. I-5023, σκέψεις 26 έως 28).

62 Ειδικότερα, η Επιτροπή είναι αρμόδια να εξετάσει, βάσει του άρθρου 88, παράγραφος 3, ΕΚ, εάν οι συγκεκριμένες ενισχύσεις πληρούν όλες τις προϋποθέσεις προκειμένου να κριθούν συμβατές με την κοινή αγορά. Υπόμνηση αυτού του κανόνα γίνεται στο άρθρο 3 του κανονισμού 1177/2002, το οποίο ορίζει ρητώς ότι το άρθρο 88 ΕΚ και ο κανονισμός 659/1999 έχουν εφαρμογή στις επίμαχες ενισχύσεις.

63 Από το σύνολο των σχετικών με την αρμοδιότητα της Επιτροπής εκτιμήσεων έπεται ότι, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, η Επιτροπή είχε εν προκειμένω αρμοδιότητα να εκτιμήσει το συμβατό του κοινοποιηθέντος μέτρου με την κοινή αγορά κανένας δε κανόνας δεν την εμπόδιζε να στηριχθεί στον κανονισμό 794/2004.

64 Ως προς το γεγονός ότι αμφισβητείται ο χαρακτηρισμός του κοινοποιηθέντος μέτρου ως νέας ενισχύσεως, είναι σκόπιμο να υπομνησθεί ότι η έκταση της έννοιας «μεταβολή υφιστάμενης ενισχύσεως» προσδιορίζεται με γνώμονα τη νομική βάση στην οποία στηρίζεται το υφιστάμενο σύστημα ενισχύσεων (απόφαση του Δικαστηρίου

της 27ης Μαρτίου 1984, 169/82, Επιτροπή κατά Ιταλίας, Συλλογή 1984, σ. 1603, σκέψεις 9 και 10, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 30ής Ιανουαρίου 2002, Τ-35/99, Keller και Keller Meccanica κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. II-261, σκέψεις 61 και 62).

65 Εν προκειμένω, ο νόμος 350/2003, με τον οποίο προβλέφθηκε ότι το αρχικώς διατεθέν ποσό για το σύστημα ενισχύσεων ανερχόταν σε 10 εκατομμύρια ευρώ, αποτελούσε τμήμα των στοιχείων που υπέβαλε στην κρίση της Επιτροπής η Ιταλική Δημοκρατία στο πλαίσιο της διαδικασίας η οποία κατέληξε στην έκδοση της εγκριτικής αποφάσεως του 2004. Επομένως, η ψήφιση του νόμου 244/2007, με τον οποίο προβλέφθηκαν επιπλέον κονδύλια 10 εκατομμυρίων ευρώ για το σύστημα του 2004, είχε όντως ως συνέπεια τον χαρακτηρισμό του κοινοποιηθέντος μέτρου ως νέας ενισχύσεως υπό την έννοια της νομολογίας.

66 Ως εκ περισσού, υπενθυμίζεται ότι η προκείμενη στην οποία στηρίζεται η αιτίαση της προσφεύγουσας, ότι δηλαδή ο ανταγωνισμός δεν μπορούσε να αλλοιωθεί κατά τον χρόνο χορηγήσεως της ενισχύσεως επειδή οι επιπτώσεις στον ανταγωνισμό είχαν ήδη επέλθει κατά τον χρόνο συνάψεως των συμβάσεων το έτος 2005 (βλ. σκέψη 50 ανωτέρω), είναι εσφαλμένη, όπως καταδείχθηκε στις σκέψεις 36 έως 38 ανωτέρω.

67 Τέλος, στερείται λυσιτέλειας το επιχείρημα της προσφεύγουσας κατά το οποίο το κοινοποιηθέν μέτρο δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως νέα ενίσχυση επειδή αποτελεί ευθεία συνέπεια της εφαρμογής του κανονισμού 502/2004, με τον οποίο παρατάθηκε η ισχύς του κανονισμού 1177/2002 και δημιουργήθηκε ανάγκη για περαιτέρω χρηματοδότηση. Ειδικότερα, μολονότι με τον κανονισμό 502/2004 παρατάθηκε η εφαρμογή του κανονισμού 1177/2002, εντούτοις δεν εισήχθη καμία παρέκκλιση από την υποχρέωση κοινοποιήσεως των τροποποιήσεων ενισχύσεων, την οποία επιβάλλει το άρθρο 88, παράγραφος 3, ΕΚ και το άρθρο 3 του κανονισμού 1177/2002.

68 Από το σύνολο των ανωτέρω έπεται ότι πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος και ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως.

Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως ο οποίος αντλείται από το εν προκειμένω απρόσφορο της συστάσεως του ΟΕΔ της 20ής Ιουνίου 2005

Επιχειρήματα των διαδίκων

69 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι πλημμελής, επειδή με αυτή κακώς κρίθηκε ότι η σύσταση του ΟΕΔ της 20ής Ιουνίου 2005 αποτελούσε κώλυμα για την έγκριση του κοινοποιηθέντος μέτρου. Ειδικότερα, η διαπίστωση αυτή της Επιτροπής στην προσβαλλόμενη απόφαση ισοδυναμεί με αναδρομική εφαρμογή της συστάσεως του ΟΕΔ της 20ής Ιουνίου 2005 σε όσες συμβάσεις υπεγράφησαν προ της 31ης Μαρτίου 2005, ως προς τις οποίες οι αντισυμβαλλόμενοι μπορούσαν ευλόγως να προσδοκούν ότι θα εφαρμοστεί ο κανονισμός 1177/2002. Εντούτοις, η σύσταση του ΟΕΔ της 20ής Ιουνίου 2005 δεν άσκησε επιρροή στην εκ μέρους της Επιτροπής εξέταση του κοινοποιηθέντος μέτρου.

70 Η Επιτροπή ζητεί την απόρριψη του λόγου ακυρώσεως.

Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου

71 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 26 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή έκρινε ότι το κοινοποιηθέν μέτρο ήταν ασύμβατο με την κοινή αγορά λαμβανομένου υπόψη, αφενός, του γεγονότος ότι ο κανονισμός 1177/2002 είχε πάψει να ισχύει και, αφετέρου, ότι το συμβατό δεν μπορούσε να θεμελιωθεί σε καμία άλλη νομική βάση.

72 Η Επιτροπή, στην αιτιολογική σκέψη 37 της προσβαλλομένης αποφάσεως, διευκρίνισε, απαντώντας στο παρατεθέν στην αιτιολογική σκέψη 35 της προσβαλλομένης αποφάσεως επιχείρημα της Ιταλικής Δημοκρατίας, ότι η Κοινότητα ενημέρωσε τον ΠΟΕ, στις 20 Ιουλίου 2005, ότι ο κανονισμός 1177/2002 είχε πάψει να ισχύει την

31η Μαρτίου 2005 και ότι τα κράτη μέλη δεν μπορούσαν πλέον να χορηγήσουν ενισχύσεις κατ' εφαρμογή του εν λόγω κανονισμού. Η Επιτροπή συνήγαγε συναφώς ότι η ανακοίνωσή της προς τον ΠΟΕ συνιστούσε δέσμευση εκ μέρους της Κοινότητας έναντι του ΠΟΕ περί μη εφαρμογής του κανονισμού 1177/2002.

73 Ως εκ τούτου, από το συνδυασμό των αιτιολογικών σκέψεων 26 και 37 της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι η Επιτροπή, στην απόφαση αυτή, έκρινε ότι η ενδεχόμενη έγκριση του κοινοποιηθέντος μέτρου μπορούσε συγχρόνως να είναι ασύμβατη με την κοινή αγορά και να αντιβαίνει στις υποχρεώσεις τις οποίες ανέλαβε η Κοινότητα έναντι του ΠΟΕ, η δε διαπίστωση του ασύμβατου του κοινοποιηθέντος μέτρου με την κοινή αγορά αποτελούσε χωριστή εκτίμηση, η οποία είχε αυτοτελή χαρακτήρα και προηγούταν της σχετικής με τις υποχρεώσεις της Κοινότητας έναντι του ΠΟΕ διαπίστωση.

74 Επομένως, ο τρίτος λόγος ακυρώσεως τον οποίο προβάλλει η προσφεύγουσα δεν μπορεί να ευδοκιμήσει.

Επί του τετάρτου λόγου ακυρώσεως ο οποίος αντλείται από ανεπαρκή και ελλιπή αιτιολογία

Επιχειρήματα των διαδίκων

75 Με τον τέταρτο λόγο ακυρώσεως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει, πρώτον, ότι η περιεχόμενη στην αιτιολογική σκέψη 25 της προσβαλλομένης αποφάσεως αιτιολογία

είναι ελλιπής καθόσον, «κάνει γενικώς λόγο για ανυπαρξία νομικής βάσεως που να καθιστά δυνατή την έγκριση [του κοινοποιηθέντος μέτρου] και απλώς μνημονεύει την ορισθείσα στις 31 Μαρτίου 2005 λήξη της ισχύος του κανονισμού [1177/2002]». Κατά την προσφεύγουσα, αυτή η ανεπαρκής αιτιολόγηση συνοδεύεται και από έλλειψη αιτιολογίας στον βαθμό που στην προσβαλλόμενη απόφαση παραλείπεται η εξέταση της σχέσεως μεταξύ του κανονισμού 1177/2002 και του κανονισμού 794/2004 τόσο υπό το πρίσμα των επιδιωκόμενων από το Συμβούλιο σκοπών όσο και απόψεως ιεραρχίας κανόνων δικαίου.

76 Η προσφεύγουσα, στο υπόμνημα απαντήσεώς της, διατείνεται ότι η περιεχόμενη στις αιτιολογικές σκέψεις 19 έως 24 της προσβαλλομένης αποφάσεως αιτιολογία είναι ελλιπής καθόσον δεν εξηγείται εάν υφίσταται σχέση μεταξύ, αφενός, του κοινοποιηθέντος μέτρου και του κανονισμού 1177/2002, αφετέρου, της χορηγήσεως των ενισχύσεων και των επιπτώσεών τους στον ανταγωνισμό κατά το έτος 2005.

77 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει επίσης ότι οι εκτιμήσεις της Επιτροπής κατά τις οποίες, πρώτον, ο κανονισμός 1177/2002 δεν αποτελεί έγκυρη νομική βάση για τον έλεγχο του κοινοποιηθέντος μέτρου, δεύτερον, η Ιταλική Κυβέρνηση δεν κοινοποίησε το επίμαχο μέτρο όταν ίσχυε ο κανονισμός 1177/2002 και, τρίτον, η έγκριση του κοινοποιηθέντος μέτρου συνιστά μη τήρηση των διεθνών υποχρεώσεων της Κοινότητας, δεν είναι αιτιολογημένες.

78 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως είναι επαρκής και καθιστά δυνατή τη σαφή παρουσίαση της συλλογιστικής που αυτή ακολούθησε κατά τον έλεγχο του κοινοποιηθέντος μέτρου. Επιπλέον, εκτιμά ότι τα επιχειρήματα τα οποία προβάλλει η προσφεύγουσα στο υπόμνημα απαντήσεώς της είναι απαράδεκτα, επειδή αφορούν τη διαπίστωση της Επιτροπής κατά την οποία το κοινοποιηθέν μέτρο συνιστά νέα ενίσχυση. Η προσφεύγουσα δεν έθιξε αυτήν την πτυχή της προσβαλλομένης αποφάσεως στο δικόγραφο της προσφυγής της.

Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου

79 Επιβάλλεται προκαταρκτικώς η απόρριψη της προτεινόμενης από την Επιτροπή ενστάσεως απαραδέκτου, εφόσον η προσφεύγουσα ρητώς αμφισβήτησε στο δικόγραφο της προσφυγής της τον χαρακτηρισμό του κοινοποιηθέντος μέτρου ως νέας ενισχύσεως. Επομένως, τα προβαλλόμενα από την προσφεύγουσα επιχειρήματα στο πλαίσιο του εξεταζόμενου λόγου ακυρώσεως πρέπει να κριθούν παραδεκτά.

80 Όσον αφορά την αιτίαση που στρέφεται κατά της αιτιολογικής σκέψεως 25 της προσβαλλομένης αποφάσεως, επιβάλλεται η απόρριψή της ως αβάσιμης. Η συλλογιστική της Επιτροπής όσον αφορά το εφαρμοζόμενο επί του κοινοποιηθέντος μέτρου νομικό πλαίσιο καθώς και το ασύμβατο του μέτρου αυτού με την κοινή αγορά συνάγεται κατά τρόπο αρκούντως σαφή από τις αιτιολογικές σκέψεις 11 και 25 έως 35 της προσβαλλομένης αποφάσεως.

81 Επιπλέον, επιβάλλεται η απόρριψη ως στερούμενων ερείσματος των επιχειρημάτων κατά τα οποία στην προσβαλλόμενη απόφαση δεν εξετάζεται η σχέση μεταξύ του κανονισμού 1177/2002, αφενός, και του κοινοποιηθέντος μέτρου και του κανονισμού 794/2004, αφετέρου. Όπως επισημάνθηκε ανωτέρω, η Επιτροπή, στην προσβαλλόμενη απόφαση, έκρινε ότι ο κανονισμός 1177/2002 έπαψε να ισχύει και δεν μπορούσε να αποτελέσει βάση για τον έλεγχο του κοινοποιηθέντος μέτρου. Ως εκ τούτου, και λαμβανομένης υπόψη της παρατιθέμενης στη σκέψη 28 ανωτέρω νομολογίας, η Επιτροπή δεν υποχρεούται να παράσχει περαιτέρω εξηγήσεις ως προς τον τρόπο κατά τον οποίο αντιλαμβάνεται τη σχέση μεταξύ κανονισμού, τον οποίο κρίνει εν προκειμένω μη εφαρμοστέο, και των κανόνων τους οποίους προτίθεται να εφαρμόσει.

82 Όσον αφορά την αιτίαση η οποία στηρίζεται σε προβαλλόμενη ανεπαρκή αιτιολογία ως προς τη σχέση μεταξύ της χορηγήσεως των ενισχύσεων και των επιπτώσεών τους στον ανταγωνισμό κατά το έτος 2005, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, με την αιτίαση αυτή, η προσφεύγουσα στρέφεται στην πραγματικότητα κατά του χαρακτηρισμού του κοινοποιηθέντος μέτρου ως νέας ενισχύσεως από την Επιτροπή. Όπως διαπιστώθηκε στις σκέψεις 63 έως 66 ανωτέρω, η αιτίαση αυτή δεν μπορεί να γίνει δεκτή.

83 Τέλος, όσον αφορά τις εκτιθέμενες στη σκέψη 77 ανωτέρω αιτιάσεις, επισημαίνεται ότι, λαμβανόμενων υπόψη των αιτιολογικών σκέψεων 26 και 34 της προσβαλλομένης αποφάσεως, οι δυο πρώτες είναι προδήλως αβάσιμες και η τρίτη άνευ σημασίας για την επίλυση της υπό κρίση διαφοράς.

84 Ειδικότερα, η Επιτροπή, στις αιτιολογικές σκέψεις 26 και 34 της προσβαλλομένης αποφάσεως, εξηγεί ότι ο κανονισμός 1177/2202 είχε πάψει να ισχύει κατά τον χρόνο εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως και ότι η νομολογία την οποία επικαλέστηκε η Ιταλική Κυβέρνηση και η οποία εκτίθεται στην αιτιολογική σκέψη 33 της προσβαλλομένης αποφάσεως στερούνταν σημασίας για να επιλυθεί το ζήτημα εάν οι ιταλικές είχαν θεμελιώσει δικαιολογημένη εμπιστοσύνη.

85 Όσον αφορά αυτήν την αιτίαση, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το κοινοποιηθέν μέτρο απαγορεύεται να αρχίσει να εκτελείται επειδή δεν είναι συμβατό με την κοινή αγορά. Όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 26 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή, συνάγοντας ότι το κοινοποιηθέν μέτρο ήταν ασύμβατο με την κοινή αγορά, ουδόλως βασίστηκε σε διεθνή υποχρέωση της Κοινότητας. Επομένως, το ενδεχόμενο η αιτιολογία σχετικά με τη σύγκρουση μεταξύ διεθνούς υποχρεώσεως της Κοινότητας και του κοινοποιηθέντος μέτρου να είναι ελλιπής ουδόλως ασκεί επιρροή στο διατακτικό της προσβαλλομένης αποφάσεως· συνεπώς, η εν λόγω αιτίαση απορρίπτεται ως στερούμενη σημασίας για την υπό κρίση διαφορά.

86 Από το σύνολο των ανωτέρω έπεται ότι ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

Επί του πέμπτου λόγου ακυρώσεως ο οποίος αντλείται από παραβίαση των αρχών της χρηστής διοικήσεως, της εκατέρωθεν ακροάσεως και του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας

Επιχειρήματα των διαδίκων

87 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή, παραλείποντας να λάβει υπόψη τις παρατηρήσεις της κατά την πρόοδο της διοικητικής διαδικασίας (βλ. σκέψη 11 ανωτέρω), παραβίασε τις αρχές της χρηστής διοικήσεως, της εκατέρωθεν ακροάσεως και του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας.

88 Η Επιτροπή ζητεί την απόρριψη του λόγου ακυρώσεως.

Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου

89 Το Γενικό Δικαστήριο εκτιμά ότι η Επιτροπή τήρησε τις διαδικαστικού χαρακτήρα υποχρεώσεις της έναντι της προσφεύγουσας εφόσον δημοσίευσε την απόφαση περί κινήσεως της διαδικασίας στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* τον Ιούνιο 2008 και κάλεσε όλα τα ενδιαφερόμενα μέρη να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους εντός μηνός από της ημερομηνίας δημοσιεύσεως (βλ., υπ' αυτή την έννοια, απόφαση Falck και Acciaierie di Bolzano κατά Επιτροπής, σκέψη 35 ανωτέρω, σκέψεις 80 έως 84). Ως εκ τούτου, και λαμβανομένου υπόψη του πρωταρχικού της καθήκοντος έναντι της Ιταλικής Δημοκρατίας να εκδώσει απόφαση εντός εύλογης προθεσμίας, η Επιτροπή δεν μπορεί να επικρίνεται για τον λόγο ότι δεν έλαβε υπόψη της τις παρατηρήσεις τις οποίες υπέβαλε η προσφεύγουσα μετά παρέλευση χρόνου μεγαλύτερου του τριμήνου από της εκπνοής της ως άνω προθεσμίας.

90 Κατόπιν του συνόλου των ανωτέρω σκέψεων, συνάγεται ότι ούτε ο πέμπτος λόγος ακυρώσεως είναι βάσιμος.

91 Επομένως, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

92 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της Επιτροπής.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (όγδοο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Καταδικάζει την Cantiere navale De Poli SpA στα δικαστικά έξοδα.

Martins Ribeiro Παπασάββας Wahl

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 3 Φεβρουαρίου 2011.

(υπογραφές)